Написав Zoreslava
Субота, 23 листопада 2019, 16:47

Той день наближався невпинно,
Коли поцілунок Юди,
Обличчя торкнувся безвинного
Й немов озвіріли враз люди.

Петро захотів захистити
І вухо рабові відтяв.
"Ні! Маю цю чашу Я пити",
Ісус йому тихо сказав.

Хоч вийшли на Нього з киями,
Він рану катові зцілив.
О, це невідомо нам з вами.
Як людство Ісус полюбив.

І, як на заклання овечка,
Смиренно йшов з ними Господь,
Хоч знав, Його смерть недалечко
І зустріч із Батьком ось-ось.

О, як же Його катували,
Не було приниженням меж,
А потім... нарешті розп'яли.
Й до цього причетні ми теж.

За наші із вами провини,
За злість, непокору, гріхи,
Сказав там Ісус:"Я повинен
Пить чашу цю з Батька руки."

Він витерпів все до краплини:
Побої, насмішки, образи
І кров пролилася невинна,
Та й це зрозуміли не зразу.

Так, Бог явив Свою любов,
Ми маємо спасіння нині,
І за Його пролиту кров,
Щоденно дякувать повинні.